

Alacant, més valencià que mai

Rafael Xambó i Mikimoto. Van presentar la trobada de joves.

Convocades pel Bloc de Progrés Jaume I, més de 30.000 persones es van concentrar el passat dia 11 a Alacant per reivindicar la valencianitat de la ciutat i la seua oposició a la revitalització del projecte del sud-est espanyol. La pròxima cita és a València, el 6 de maig.

Més de 30.000 persones, unes 20.000 segons la policia local, s'aplegaren el passat dia 11 a Alacant per reivindicar la valencianitat de la ciutat. La manifestació havia estat convocada pel Bloc de Progrés Jaume I com a resposta a l'intent de revitalitzar el projecte franquista del *Sureste* espanyol, posat en marxa per diversos sectors empresarials murcians i alacantins. Les consignes eren dues i clares: "Sense Alacant no hi ha país" i "Alacant és important". La pluja, que aquell matí va visitar el País Valencià, després de molt de temps d'absència, va fer desistir alguns manifestants que decidiren no desplaçar-se fins a Alacant. Però, malgrat la climatologia, els responsables qualificaren la convocatòria d'èxit absolut. Durant les setmanes anteriors, diferents portaveus del Bloc de Progrés havien considerat que una bona xifra seria la de 15.000 assistents.

La convocatòria es va convertir en una festa entristida només pel record d'Ovidi Montllor, que se n'havia anat "de vacances", com el cantant volia que es recordara la seua mort, la nit anterior. Els més matiners van ser els joves dels instituts, que es trobaren a les dotze del migdia al castell de Santa Bàrbara, per participar en el joc de rol "la Cara del Moro" que estava basat en la història de la ciutat d'Alacant. Diferents personatges històrics anaren guiant els estudiants per submergir-los en el passat de la ciutat, mentre ells intentaven esbrinar els misteris i llegendes que envaeixen aquell castell.

I al vespre vingué la festa, a les cotxeres dels tramvies. Els grups de rock Dropos i Sangtraït animaren els milers de joves assistents, prèviament convocats per la presència de Rafael Xambó i Miquel Calzada, *Mikimoto*. Tots dos van ser els encarregats de donar els 25 llibres amb disc compacte de Lluís Llach sortejats entre tots els presents i engrescar els ànims per a la vesprada.

A poc a poc, anaren arribant els autobusos

Els grups Dropos i Sangtraït, en les fotografies, van amenitzar la trobada de joves. Al matí s'havia desenvolupat el joc de rol "la Cara del Moro".

"Alacant és important." La claredat del lema va fer confluïr forces ben diferents.

de diversos llocs del País Valencià, especialment de les comarques properes a Alacant, i els manifestants es congregaren a les escales de l'Institut Jordi Joan.

Des d'allí, envoltada pel so de desenes de dolçaines, la manifestació va recórrer els carrers encapçalada per diferents personalitats de la vida cívica i cultural de la ciutat, entre les quals destacaven l'escriptor Enrique Cerdán Tato, Premi d'Honor de les Lletres Valencianes, el professor Lluís Alpera, els vice-rectors de la Universitat d'Alacant Antonio Ramos i Manuel Marco o el primer tinent fiscal de l'Audiència d'Alacant, Miguel Gutiérrez. Javier Cabo, d'UGT, i José de la Casa, de CCOO, representaven els sindicats alacantins i precedien la nodrida presència política: el senador socialista Alfonso Arenas i els seus companys de partit i regidors a la ciutat Alejandro Bas i M. Àngels Palmer; el vice-president de les

Corts valencianes, el també socialista Vicent Soler; el diputat autonòmic d'Esquerra Unida Pasqual Molla; el diputat provincial d'UPV, Antoni Lluís Carrió; el secretari general d'aquest partit, Pere Mayor, el d'ERC al País Valencià, Valerià Miralles...

Durant els dies anteriors, més de cent personalitats alacantines havien fet una crida per a la participació. Entre ells hi havia figures tan destacades de la vida municipal com Sergi Carratalà, president del Consell de la Joventut d'Alacant, Segundo García, director del museu d'art modern l'Assegurada, o el pintor Màrius Candela.

Les escales de l'Institut Jordi Joan. Allí va començar el recorregut de la manifestació.

La policia municipal, desbordada per la participació, va ser impotent per a tallar i redirigir el trànsit de la ciutat, però, malgrat aquesta circumstància, el civisme dels participants, que aguantaren amb paciència els repetits talls del recorregut, va impedir que hi haguera incidents. A la Plaça dels Cavallets, nom originari de l'actual *Plaza de los Luceros*, el lloc on va morir assassinat l'any 1979 Miquel Grau, mentre penjava cartells per l'autonomia, els participants anaren deturant-se per

Els joves. Vinguts de moltes comarques del País Valencià, van ser part important de la manifestació.

La tranquil·litat estigué present durant tot el recorregut. No s'enregistrà cap incident significatiu.

grups en homenatge al jove nacionalista. Alguns veïns tingueren la poc delicada idea de fer onejar banderes espanyoles des d'un balcó. Només els crits de resposta dels manifestants i algun ou, llançat amb humor contra la façana de la caserna de la Guàrdia Civil per part dels sectors més joves, donaren excusa a la premsa conservadora, que va descriure com a greus incidents aquests fets que les mateixes autoritats han qualificat d'anecdòtics.

Després de travessar el centre d'Alacant, els manifestants es concentraren, cap a les vuit de la nit, al recinte de l'antiga barraca popular, a la plaça del poeta Campoamor. Allà, sobre l'escenari preparat per a l'ocasió, Pere Miquel Campos va fer de presentador de la clausura de l'acte. Les primeres paraules, mentre sonaven els acords de l'*Homenatge a Teresa*, van ser per al seu autor, l'intèrpret Ovidi Montllor, a qui els organitzadors, els responsables del Bloc Jaume I, volgueren dedicar l'acte. I tot seguit vingué el compositor de Vinaròs, Carles Santos, que amb cent músics de la Vall d'Albaida va interpretar una peculiar versió del tema central del misteri d'Elx, reforçat per una percussió contundent i conjuntada per fer vibrar els espectadors. A les notes dirigides per Carles Santos va seguir l'emocionat parlament de l'escriptor Enric Valor, que havia compartit minuts abans la capçalera de la manifestació.

Aclamat pels més joves, que corejaren el seu nom, "Enric!, Enric!", com si d'un esportista es tractara, l'escriptor de Castalla va llegir un breu text destinat a assabentar les diferents forces polítiques de les inquietuds de les persones que, com ell, s'havien manifestat aquella vesprada. Valor va recordar en el seu parlament: "Alacant és la nostra capital del sud, però és també més que una ciutat valenciana: té la missió d'articular una part important del territori del nostre país, i de mantenir-lo lligat i unit. No és tolerable que, alguns, per interessos bastards i poc confessables, vulguen convertir aquesta ciutat i aquestes comarques en alguna cosa diferent del que són per història, per identitat nacional i per consciència i voluntat del mateix poble". L'escriptor va concloure amb una crida per a una nova manifestació a València: "Som valencians perquè aquest és el nostre poble i país, la nostra pàtria, perquè ho hem estat sempre, ho volem ser i ens importa ser-ho. Tots, avui, dia 11 de març del 1995, ens sentim alacantins amenaçats per un projecte de destrucció del nostre país. I per això tots els que som ara ací, i molta més gent encara, podeu estar-ne segurs, ens tornarem a trobar a València, el 6 de maig, per reivindicar allí la dignitat de la nostra terra i de la nostra llengua, en contra de tots aquells que volen trossejar-la, dividir-nos, anihilar el nostre país per reduir-lo a *Levantes* feliços

i *Surestes* conformats."

Entre aplaudiments repetits, Valor abandonà l'escenari per donar pas a la veu elèctrica de Lola Corberà, que utilitzà les albaides per musicar amb força les consignes de l'aplec. I després vingué Al Tall, que volgué recordar les figures de Miquel Grau i Guillem Agulló, dos joves assassinats per haver fet evidents les seues idees nacionalistes. El veterà grup folc interpretà els seus temes més coneguts, incorporant algunes petites modificacions que situaren el ja famós Tio Canya a la ciutat d'Alacant. El comiat vingué amb el grup de dolçainers La Inestable, que interpretà una sentida i prolongada Muixeranga.

La nova crida del Bloc de Progrés Jaume I és ara el 6 de maig a València. Responsables d'Acció Cultural, l'entitat promotora del Bloc, han manifestat a EL TEMPS que esperen arribar a 100.000 manifestants en el que serà l'acte final de la campanya de presentació d'aquesta iniciativa, el Bloc Jaume I. El Bloc pretén recuperar el teixit de la societat civil al País Valencià i mantenir així la influència que els sectors més actius i progressistes de la ciutadania va tenir en els esdeveniments polítics durant els primers anys de la transició i que s'havia anat esvaint a poc a poc.

Jordi Sebastià

D'esquerra a dreta, Lluís Alpera, Enríque Cerdán i Enric Valor. Encapçalant la comitiva.

La majoria dels manifestants es van quedar fins al final dels actes. Animats per Carles Santos, La Inestable i Al Tall (en la foto).